

Misschien heb je wel eens zo'n dag.
Misschien wel eens dagen.
Dat het niet allemaal meezit.
Dat je niet happy bent.
En er in je hemel en in je dagelijks reilen en zeilen van alles tegenzit.
Je bidt ervoor.
Maar het lijkt niet te helpen.
Je leest een stukje in je bijbel.
Je roept de preek van de afgelopen zondag in herinnering.
Maar het doet je niet heel veel.
Je blijft in een matte, misschien wel negatieve sfeer hangen.
Als iemand dan aan je vraagt, hoe het met je gaat, kan het zijn dat je zegt: "goed".
Het kan ook zijn, dat je begint met te vertellen wat er allemaal tegenzit en daar, bij wijze van spreken, bijna niet meer mee op kunt houden.

David had ook dat soort ervaringen.
Hij schrijft erover in een aantal psalmen.
En zoals je weet, was David niet gedoopt en vervuld in Heilige Geest.
En ook niet verlost van zijn geestelijke vijanden.
En toch wist hij in een aantal gevallen, hoe hij in die nare situaties verandering kon brengen.
Een voorbeeld daarvan vind je in psalm 103, de verzen 1 en 2 NBG, waar staat:
"Van David. Loof de HERE, mijn ziel, en al wat in mij is, zijn heilige naam; loof de HERE, mijn ziel, en vergeet niet een van zijn weldaden."
Wat opvalt is, dat David niet klaagt, niet aan iedereen vertelt, hoe het met hem gaat.
Ook niet bidt om uitkomst in zijn situatie.
Nee, hij gaat geestelijk op zijn beide benen staan en roept zijn ziel, zijn hart, op om in actie te komen.
In actie voor de Heer, die zijn steun en toeverlaat is.
Hij zegt tegen zijn ziel: *"Looft de Heer mijn ziel."*
Ik weet niet of je daar wel eens last van hebt, maar je kunt het in je hart tegenkomen, dat je ziel daar helemaal geen zin in heeft.
Omdat je helemaal in beslag genomen bent door nare gedachten en gevoelens.
Over nare dingen die gebeurd zijn.
En dat kan iedereen overkomen.
Dat in beslag genomen worden is een werking van weerspannige geesten, die je in hun klimaat willen houden.

Ik denk, dat David nooit van die geesten gehoord heeft.
Maar hij weet wel, hoe hij op dat moment los kan komen uit het geestelijk klimaat, dat ze in zijn leven bewerken.
En hij weet het niet alleen.
Hij gaat het ook toepassen.
Hij roept zijn ziel op om de Heer te loven.
Want hij weet, dat hij daardoor weer in het goede klimaat van de Heer terechtkomt.
Gebeurde dat dan altijd instantelijk?
Op hetzelfde moment?
We weten het niet.

Maar David weet, dat hij uiteindelijk weer in dat goede klimaat terecht komt.
En dan staat er in vers 1 van deze psalm: *“looft de Here, mijn ziel.”*
In de grondtekst staat het woord “barak”, dat onder meer vertaald kan worden met “loven”.
Maar het kan ook vertaald worden met “knielen”.
Je kunt dus ook vertalen: *“Kniel voor de Here, mijn ziel.”*
En dat doet David.
Hij knielt met zijn hart voor de Heer.
Met al wat in hem is, oftewel zijn hele wezen.
Je kunt denken: waarom zegt hij tot zijn ziel “met alles wat in mij is?”
Het antwoord is eigenlijk vrij simpel.
Omdat het zo kan zijn, dat je je hart maar voor een deel richt op de Heer.
Bij wijze van spreken maar één knie voor Hem buigt.
Omdat je intussen ook nog bezig blijft of bezig wordt gehouden met andere zaken, die jij zo ontzettend belangrijk vindt.
En die het misschien naar de mens gesproken ook wel zijn.
In die situatie kan de Heer niet echt helemaal in je hart werken.

In Deuteronomium 6 vers 5 (NBG) staat: *“Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw kracht.”*
David knielt met zijn hele hart, met alles wat in hem is, voor God.
En zo richt hij zijn hart op de Heer en onderwerpt zich aan de Heer.
Hij geeft zich aan Hem over en stelt zich open voor wat de Heer, aan woorden en gedachten, geeft.
En dan denk je misschien: “maar als ik in zo’n naar klimaat zit, kan ik dat niet.”
Nou dat kun je dus wel!
Dat weet ik uit eigen ervaring.
Alleen boze geesten maken je wijs, dat je het niet kunt.
En ze komen met bewijzen.
Ze herinneren je er bijvoorbeeld aan, dat je er toen en toen voor gebeden hebt, en het niet gelukt is.
Als je hun woorden gelooft, lukt het ook deze keer niet.
Omdat je dan je hart niet buigt voor de Heer, maar voor die boze geesten.
Dus geloof hen niet, en vertrouw op de Heer, die je nabij is.
Die in je hart woont.
Maar waar je op dat moment nog niets van merkt, omdat boze geesten je in hun klimaat hebben getrokken.
Waardoor?
Ach, dat weet je niet altijd.
Hoef je op dat moment ook niet te weten, wat mij betreft.
Als je maar weet, dat je, net als David, uit dat klimaat kunt weggkomen.
Door met je hart te knielen voor de Heer.
Je aan Hem te onderwerpen, over te geven.
En als je dat doet, niet gelijk tegen de Heer gaan praten.
Dat is soms heel verleidelijk, maar doe het maar niet.
Want dan ben je toch zelf weer aan het woord.
Geef je aan Hem over en merk Zijn klimaat van vrede en rust op.
Hoor, wat Hij tot je hart spreekt.

Daar knap je van op.

Verandert de situatie dan meteen?

Op aarde misschien niet, maar geestelijk kom je steeds meer in Gods klimaat en denken terecht.

In vers 2 van deze psalm roept David zijn ziel ook op om niet één van de weldaden van de Heer te vergeten.

Richt je daar eens op.

Probeer het maar en je zult zien, wat er dan aan moois tevoorschijn komt.

Jan Verwoerd